

SZÁSZRÉGEN 'ES VIDÉKE

KULTÚRA •
EGYHÁZ •
KÖZÉLET

XVIII. évfolyam 9. (211.) szám, 2016. szeptember

György Emőke *Iskolakezdés*

*Szeptember van, kis koma,
Kezdődik az iskola.
Játszótársad betű, szám
Csak figyelj – egyszerű ám!*

*Megtanulhatsz olvasni
És a tollat forgatni,
Leírhatod nevedet,
Hogy e kislányt szereted!*

*Összeadsz és kivonsz majd,
Kíváncsiság lesz, mi hajt.
Tudásszomjad egyre nő,
Tudásod lesz az erő!*

*Vár hát a könyv meg a pad,
Ahol könnyed elapad.
Mosolyog a kisdíák,
Kezdhették az iskolát!*

Hajrá, kezdődik a sul!

Éljük meg hagyományainkat!

IV. SZÁSZRÉGENI MAGYAR NAPOK

Ebben az esztendőben – augusztus 18. és 21-e között – a Szászrégeni Magyar Napok szervezői tíz helyszínen tizenöt rendezvénnyel várták az érdeklődőket. Sebő Ferenc gondolatait idézve: „A hagyományt nem ápolni kell, hisz nem beteg. Nem őrizni kell, mert nem rab. Hagyományaink csak akkor maradhatnak meg, ha megéljük őket”. A szászrégenieknek kiváló alkalmat nyújtottak az idei Magyar Napok, hogy megéljék őket – már aki élt is ezzel a lehetőséggel.

A Republic együttes

Bernády nem csak a marosvásárhelyieké

A „Napok” előestéjén a radnótfáji református kistemplomban, a Humana Regun Egyesület szervezésében került sor a Bernády, a városépítő című monográfia bemutatására. Borbély László, a Dr. Bernády György Közművelődési Alapítvány kuratóriumi elnöke főleg az alapítvány munkájáról és Bernádyról mint emberről beszélt. Nagy Miklós Kund szerkesztő a városépítő irodalmi munkásságát, szellemi arculatát, örökségét ecsetelte, míg Sebestyén Spielmann Mihály történész a politikusról beszélt. Az est hangulatát Géczy Amália másodéves egyetemista zongorajátéka fűszerezte. A rendezvény – melyet megtisztelt jelenlétével dr. Csige Sándor Zoltán, – Magyarország

Szeptemberi útravaló
Szent Mihály hava
mérleg hava
őszelő

Útravaló:

*A boldogságnak az a legnagyobb titka,
 hogy egyetértésben, összhangban éljünk
 önmagunkkal.*

Fontenelle

Szeptemberi eseménynaptár

- **1-jén** (1939) Németország megtámadta Lengyelországot; **kezdétét vette a II. világháború.**
A II. világháború emléknapja.
- **3-án** (1813) született **Eötvös József** jogász, író.
- **4-én** (1805) született **gróf Mikó Imre** történész, mecénás.
- **9-én** (1828) született **Lev Tolsztoj** orosz író.
- **12-e** a gyermekek világnapja.
- **14-e** a keresztény egység napja.
- **16–22-e között:** európai mobilitási hét.
- **18-a** a rokkantak napja.
- **19-én** (1802) született **Kossuth Lajos** államférfi.
- **19-én** (1922) született **Majtényi Erik** romániai magyar költő, író.

Kossuth Lajos

csíkszeredai konzulátusának vezető konzula – szeretetfogadással zárult.

Történelmi vetélkedő és városismertető

Péntek délelőtt ugyancsak a radnótfáji református kistemplomban került sor a Réges-Régen című történelmi vetélkedőre, melyet a Rákóczi Szövetség égisze alatt Nagy Atilla és Székely Rozália tanárok szerveztek középiskolás diákok számára. A vetélkedő témája a szászrégeni történelmi családok bemutatása volt. Délután történelmi sétán vehettek részt az érdeklődők – szintén Nagy Atilla tanár vezetésével.

Gálaest a nagykőrösi Kőrös kamarakórossal

Az Eugen Nicoară Művelődési Ház nagytermében került sor péntek este a „Napok” hivatalos megnyitójára. Nagy András, az RMDSZ szászrégeni szervezetének elnöke köszöntötte a jelenlevőket, de elégedetlenségét is kifejezte a résztvevők alacsony száma miatt. Márk Endre alpolgármester, majd dr. Csige Sándor Zoltán vezető konzul biztató szavai hangzottak el. Utóbbi felhívta a jelenlevők figyelmét az októberi népszavazás jelentőségére. A beszédeket követően díjazták a történelmi vetélkedő részt vevő csapatait és a két életműdíjast nt. Nemes Árpád nyugalmazott református lelkipásztor és Demeter Pál nyugalmazott tanító személyében, akik tevékenységük során nevelő, oktató munkájukkal hozzájárultak kultúránk, értékeink megőrzéséhez és bővítéséhez, valamint a szászrégeni magyarság és a város hírnevének növeléséhez. A gálaest II. részében, augusztus 20-a tiszteletére Magyarságunk régen és ma címen a nagykőrösi Kőrös kamarakórus előadására került sor. Műsoruk első része augusztus 20-hoz kötődött. De felelevenítették a magyarság dicső időszakait is, zárásként pedig a két város – Nagykőrös és Szászrégen – kapcsolatáról is említést tettek.

Cserkésztorborzó Magyarregénben, hagyományos kenyérsütés Radnótfáján

Szombaton délelőtt a magyarregéni 37-es számú Koós Ferenc cserkészcsapat és Biró Júlia cserkészparancsnok vezetésével, ünnepélyes keretek között, megnyitották a 2016-os

Tárlatnyitó a DIO Házban

Fotó: Fábíán Gizella

A szászrégeni fúvószenekar

cserkésztoborzót a magyarrégeni református templomkertben. A jelenlegi cserkészek és a jelöltek különböző tevékenységeken vettek részt. Közben Radnótfáján a gyerekek – Ilyés Jutka vállalkozó szervezésében – a kenyérsütés fortélyaival ismerkedtek.

Magyarrégen harmadszor

A kispályás labdarúgó-bajnokságban hat csapat vett részt. Első ízben vendégcsapat is érkezett, a marosvásárhelyi PRESSing. A kisdöntőben két jó csapat lépett pályára. Az Ismeretlen Arcok számára a labdarúgás korántsem volt ismeretlen, s egy jól sikerült összecsapás után 3–5-ra verték a Kék Farkasokat, simábban mint azt a végeredmény mutatja. A megérdemelten kiharcolt harmadik hely mellett Kozma Istvánt és társait elismerés illeti az ötletes maszkokért és az egyedi mezekért. A döntőben Magyarrégen a Radnai Szomjas Bikákkal küzdött és 4-4-es végeredmény után tizenegyesekkel megnyerte – harmadszorra is – a bajnokságot.

Tárlatnyitó a DIO Házban

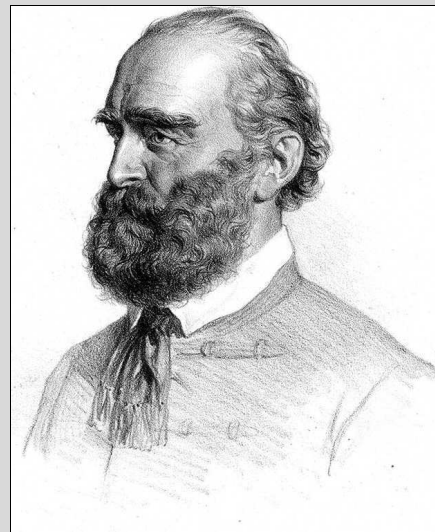
Ugyancsak szombaton a DIO Ház tárlatnyitónak és zongorakoncertnek adott otthont. Kalabér Timea másodéves egyetemista festményeit Baróthi Ádám képzőművész ismertette. Zongorázott Osváth Hunor, a kolozsvári Gheorghe Dima Zeneakadémia negyedéves hallgatója.

Klubest és jókedv

Szombaton a szervezők klubestre hívták a szászrégenieket. Színhely a radnótfáji volt kultúrotthon (Crizantema étterem) volt. Felléptek Ritziu Ilka Krisztina és Barabási Tivadar színművészek. Természetesen nem maradt el a buli és a jókedv sem.

Radnótfájáról elszármazottak találkozója

A hetedik alkalommal sorra kerülő eseménynek vasárnap délelőtt a radnótfáji nagytemplom adott otthont. Az úrvacsoraosztással egybekötött ünnepi istentiszteleten újra fogadalmat tettek az 50 és 25 évvel ezelőtt konfirmáltak. Fellépett a nagykőrösi Kőrös kamarakórus. A jelenlevőket a radnótfáji születésű – jelenleg Sepsikőröspatakon él – Zsigmond Sándor mérnök köszöntötte.

Széchenyi István

- **20-án** (1897) született **Tamási Áron** Kossuth-díjas író. A gyermekek világnapja – UNICEF.
- **21-én** (1791) született **Széchenyi István** politikus, író, polihisztor, közgazdász. A magyar dráma ünnepe – Madách Imre: Az ember tragédiája. Alzheimer-világnap.
- **22-e** európai autómentes nap.
- **23-a** nemzetközi hulladékgyűjtő nap.
- **24-e** a szív világnapja. A nyelvek európai napja.
- **27-én** (1772) született **Kisfaludy Sándor** költő. Idegenforgalmi világnap. A turizmus világnapja.
- **28-án** (1817) született **Tompai Mihály** költő, a népi-nemzeti irodalmi irányzat egyik legjelentősebb képviselője, református lelkész.
- **29-e** – Magyarországon 1948–1992 között a néphadsereg napja, később a fegyveres erők napja, legutóbb a honvédelem napja.
- **30-án** (1887) született **Kelemen Lajos** levéltáros, történész.
- **30-án** (1927) született **Bajor Andor** erdélyi magyar író, költő. A népmese napja.

Szeptemberi eseménynaptár

Gombás-, bab- és berbécsgulyás-változatok

Vasárnap egész napos rendezvények színhelye volt az Avántul sporttelep. Már a délelőtti órákban finomabbnál finomabb illatok járták át a közeli strandot is, felkeltve a fürdőzők kíváncsiságát. Ekkor zajlott a gulyásfőző verseny. Kilenc csapat 12 bográcsában főtt a finom gulyás titkos receptek szerint. Ízlésesen berendezett sátrak, igényesen kidíszített asztalok, ötletes csapatnevek és természetesen egy kis szíverősítő is hozzájárult a jó hangulathoz. Minden csapat nyertesnek mondható, de azért a zsűri rangsorolt is. Első lett az Attila fiai csoport, a második helyen végeztek a Tük és Mük szakácsai, a harmadik helyet pedig a Rákóczi Szövetség fiataljai nyerték el.

A gyerekek sem unatkoztak

A délelőtti órákban a gyerekek kedvenc szórakozása az arcfestés és a bútorfestészet volt, melybe a felnőttek közül is bekapcsolódtak. A színpadon közben fiatal néptáncosok és népdalénekesek léptek fel: a szászrégeni Alexandru Ceuşianu Gimnázium, a Petru Maior Műszaki Líceum, a görgényüvegcsúri Csalogány, a kislülpösi Verőfény néptáncgyüttesek és Cotta Ibolyka népdalénekes, valamint Bondor Renáta, Rafael Laura Izabella, Dali Erzsébet könnyűzene-énekes és a TessOK gyerekegyüttes. Szerepelt a városi fúvószenekar is.

Nagy sikerű Republic-koncert

Annak ellenére, hogy a környéken más neves magyarországi együttesek is felléptek, a Republic együttes koncertjére több mint ezer zenerajongó gyűlt össze. Régi és újabb számok, az együtt éneklés, az emlékezés, a magasba szálló lampionok tették feledhetetlenné a IV. Szászrégeni Magyar Napok záróestjét.

Járd ki, lábam!

A IV. Szászrégeni Magyar Napok szervezői: az RMDSZ szászrégeni szervezete, az RMDSZ szászrégeni nőszervezete, a Szászrégeni Ifjúsági Szervezet, a Kemény János Művelődési Társaság, a Humana Regun Egyesület, a Csillag Egyesület és a Rákóczi Szövetség szászrégeni szervezete. *Főtámogatók voltak:* Szászrégen Önkormányzata, a Bethlen Gábor Alap, a Communitas Alapítvány, az országos RMDSZ. Köszönjük a szászrégeni cégek – Prodplant Kft., Horváth patika, az Eldi, Lumina Prodcum Kft., Perla Harghitei, Cosicom Kft., Larix Kft., Cafe Crinul –, a magánszemélyek: Balogh Levente, Molnár Dezső, Baróthi Ádám képzőművész, az egyesületek: Kemény János Művelődési Társaság, Humana Regun Egyesület, Csillag Egyesület támogatását, valamint történelmi egyházaink segítségét.

Médiapartnerek: Szászrégen és Vidéke, Népújság, Vásárhelyi Hírlap, Marosvásárhelyi Területi Rádió és a Rádió Gaga, a DaRegen és az Ardeal Televíziók magyar adásainak szerkesztői, Kiss-Miki Melinda és Gorbai Mária Melinda.

FÁBIÁN ANDRÁS GYÖRGY

Bernády, a városépítő

A IV. Szászrégeni Magyar Napok előestéjén, augusztus 18-án, a radnótfáji református kistemplomban a Humana Regun Egyesület szervezésében *Bernády, a városépítő* című kötet bemutatójára került sor.

A több mint félezer oldalas életmű, gazdag képmellékletével, két-éves komoly kutatómunka eredménye. Pál-Antal Sándor akadémikus koordinálásával heten gyűjtötték össze az anyagot: Fodor János, György V. Imola, Józsa András, László Loránd, Nagy Miklós Kund, Pál Judit és Sebestyén Mihály.

A kötetet Borbély László, az életművet megjelentető Dr. Bernády György Közművelődési Alapítvány kuratóriumának elnöke, Nagy Miklós Kund, a könyv egyik szerkesztője, valamint Sebestyén Mihály, a szerzők egyike méltatta.

A városunkhoz személyesen is kötődő Borbély László a 100 évvel ezelőtti történelmi, az első világháború Trianon után korszakában a Kárpát-medencében egyedülálló, időtálló munkát végző, mindig talpra álló Bernádyt mutatta be.

Nagy Miklós Kund elmondta, hogy Bernády György sokféle egyéniség volt, a lelkeket is építette a rendkívüli épületekkel, melyeken

Bernády, a városépítő – könyvbemutató

Fotó: FAGY

keresztül Marosvásárhelyt megújította, korszerűsítette, megteremtette az alapot, hogy a komolyzenei élet európai magasságokba emelkedjen.

Sebestyén Mihály felszólalása nyomán rálátásunk nyílt a fiatal gyógyszerészre, jogászra, országgyűlési képviselőre, rendőrfőnökre, a nagyon jó kapcsolatokat építő polgármesterre, a szabad királyi város főispánjára, a magyar nemzetpolitika elkötelezett hívére, a magyar kultúra szolgáltójára.

Az est hangulatát Géczy Amália másodéves egyetemista hallgató

zongorajátéka fűszerezte. A rendezvény, melyet megtisztelt jelenlétével dr. Csige Sándor Zoltán, Magyarország csíkszeredai konzulátusának vezető konzulja, szeretetfogadással zárult.

Köszönjük, hogy a fent említett szerzők, szerkesztők létrehozták ezt a nagy értékű életművet, és hogy bepillantást kaphattak a népszerű Bernády György életébe a szászrégeni és nagykorösi könyvbárátkok is.

MENYEI ILDIKÓ,
a Humana Regun Egyesület
elnöke

Cserkésztorozó Magyarrégenben

Augusztus 20-án, szombaton délelőtt a magyarrégeni református templomkertben a 37-es számú Koós Ferenc cserkészcsapat részvételével és Biró Júlia cserkészparancsnok vezetésével ünnepélyes keretek között megnyitották a 2016-os cserkésztorozót.

A négy cserkészőrs és a cserkészjelölt őrsvonulását Biró Sándor lelkipásztor áhítata követte. A lelkipásztor egy rövid ismertetőt is felolvasott az Árpád-házi vezérek idejéből, kiemelve Szent István király munkásságát az államalapítás megvalósításában és a kereszténység felvételének fontosságát.

Ezt követően Magyar Levente és Ilyés Pál öregcserkészek felolvasták a Székely Miatyánkot és elénekelték a székely himnusz 2. versszakát.

Az ünnepség második részében a jelenlegi cserkészek és a jelöltek különböző tevékenységeken vettek részt (rovásírás-ismertetés, kavicsfestés stb.). Felekezeti hovatartozástól függetlenül a cserkészek megtanulták a Boldogasszony anyánk című himnuszt.

A cserkésztorozó jól megérdemelt fagyizással zárult.

ILYÉS PÁL ÖREGCSERKÉSZ

IV. Réges-Régen helytörténeti vetélkedő

A IV. Réges-Régen helytörténeti vetélkedő idén településünk híres nemesi családjainak tanulmányozását tűzte ki célul régi és új kutatási módszerek igénybevételével, eredményét rendkívüli módon „tálalva”: ismeretterjesztő kisfilm formájában, amelyet meg kellett védeni a zsűri és a közönség előtt. Ennek érdekében a jelentkező diákok négy csapatot alkotva kutatták az Éltető, a Farkas, a Huszár és a Matskási család történetét.

A versenyt megelőző héten közös programok keretében kutattuk a fent említett családok múltját. Átlapoztuk a helytörténeti kiadványokat, átnéztük Bíró Donát tanár úr könyveit, elolvastuk a *Szászrégen és Vidéke* erre vonatkozó cikkeit, valamint a világháló adta lehetőségeket is felhasználtuk. Ezek után következett a terepmunka: egyénileg és csoportosan ellátogattunk a kúriákhoz, a kastélyokhoz és felkutattuk a temetőben talált síremlékeket. Interjúk készültek leszármazottakkal, szemtanúkkal, akik hű képet nyújtottak a múlttól.

Utolsó előtti nap Demeter Norbert diák segítségével a csapatok ismeretterjesztő kisfilmeket készítettek, amelyeket a nagyérdemű és a zsűri tagjai – Géczy Enikő történelemtanárnő, Bodó Zoltán, az önkormányzat és az RMDSZ képviselője, valamint Kozma József muzeológus – előtt mutattak be a verseny napján. A zsűri értékelési szempontjai: az eredetiség, a történelmi adatok hitelessége, a kutatási munka táralásának módszerei és a film technikai megoldásai.

Érdekes filmeket láthattunk, amelyek kiindulópontként szolgálhatnak további források felkutatására és újabb információk gyűjtésére e neves helyi családok történeti múltját illetően. Székely Zsófia, Bartis Andrea és Boros Norbert kutatási témája a radnótfáji Matskási család volt. A róluk szóló kisfilm eredetiségében, gazdag képanyagában volt megragadó. Berecki Kinga, Berecki Sarolta és Marin Timea a magyarrégeni Farkas családról készített gondosan összeállított, könyvésztettel, képanyaggal alátámasztott kisfilmet. Csatlós Zsanett és Németh

Versenyzők és szervezők

Barbara áldozatos munkája az abafáji Huszárokról figyelemfelkeltő jelleggel is bírt, hiszen a helyszíni forgatás módszerét alkalmazva a kisfilm ráirányítja a figyelmet műemlékeink, közös értékeink pusztulására. Deák Anna, Csuka Mónika és Ördög Sándor filmje a magyarrégeni Éltető családnak állított emléket, érintve a tutajozás szerepét is. Mindenik film jó volt a maga módján, eredeti volt a téma megközelítésében, az adatok táralási módszereiben, ezért a zsűri nem rangsorolta a munkákat, mindeniket jutalmazta.

A díjkiosztásra a Régeni Magyar Napok nyitó gálaműsorán került sor a művelődési házban, ahol a diákok a Rákóczi szövetség és a rendezvény lelkes támogatóinak jóvoltából oklevelet, emléklapot kaptak és értékes könyvjutalomban részesültek. A hét folyamán nagyszerű élményekben volt részünk, mindannyian sokrétű és új ismeretekkel gyarapodtunk. Köszönet a lelkes diákoknak, akik a vakáció ellenére nagy odaadással, buzgalommal szorgoskodtak, és mindazoknak, akik segítettek a szervezésben.

SZÉKELY ROZÁLIA és NAGY F. ATILLA
szervezők, történelemtanárok

A Szászrégen és Vidéke főtámogatói:

RMDSZ és Communitas Alapítvány, országos RMDSZ

Támogatók: *Nemzeti Együttműködési Alap - Magyarország valamint Borsos Mária,*

Ercse Rozália, Csernáttoni József,

Kósa Imre Szászrégenből, Fodor Sándor

és Lázár Sándor Marosvásárhelyről

és Duda Romulus Csíkszeredából.

Köszönjük!

Időutazás a régi Régenbe

A múlt évi séta sikerén felbuzdulva idén folytattuk történelmi sétánkat egy másik útvonalon, megismerve városunk számos érdekes színhelyét, terét, házát, régmúlt idők embereit és azok sorsát. Az időutazást Kiss Elemér kántor jóvoltából érdekes orgonakonzerttel és hangszer-történeti előadással kezdhettük, majd az érdeklődők részletesen megismerhették az 1330-ban épült evangélikus templom, a városunk szimbólumává vált műemlék nevezetesebb építészeti elemeit: a ritkaságnak számító, alapítást jelző kőtáblát, a címert, a szentségtartót, a kettős ülőfülkét, hogy csak párat említsünk belőlük.

A történelmi séta résztvevői

Idén testvérvárosunkból, Nagykőrösről is csatlakoztak a múltkedvelők csoportjához, megtisztelve kezdeményezésünket. Csoportképzés után elindultunk a régi Sörház (ma Călărașilor) utcán, megtudva, hogy a régi sörfőzde, amelyről az utcát elnevezték, a város tulajdonában volt hajdanában, és ma a helyén egy hatalmas áruház áll. A városkapu helyét elhagyva balra fordultunk, és a Felső Várhegy (ma Ősz) utcán ballagva lefelé megcsodálhattuk a szűk középkori utcákat, mint a Paradicsom utca, amelynek néveredetére még nem sikerült fényt deríteni. A sétán arról értesültünk, hogy az utca egyik kertjében a 19. sz. második felében a tulajdonos tavaszi ásáskor egy antik görög pénzérmét tartalmazó kerámiaedényre, valószínűleg a népvándorlás korában helyeztek ily módon „biztonságba”.

A Víz utcán haladva érintettük a hajdani Farkas Mendel-féle szeszgyár épületét, amelyet Farkas Imre létesített 1874-ben. Megtuttuk – korabeli tudósítások alapján –, hogy ez hizlaldával volt egybekötve, ahol „állandóan 5-600 szarvasmarhát kövérítettek a bécsiek részére”. A továbbiakban a hajdani zsidó közfürdő épületét tekintettük meg a Rózsa-patak és Malomárok találkozásánál. Itt a résztvevők megosztották velünk élményeiket, emlékeiket a helyet illetően, betekintést nyerve a közfürdő életébe, szokásrendjébe. Az áramfejlesztő következett, amely a múlt század elején, 1911-ben létesült 620.000 korona költséggel. A villanytelep a Városliget mellett épült, a Maros mellékágán, és kezdetben csak a város műhelyeit látta elektromos árammal. Itt említettünk a hajdani fényes helyi sportéletről és ennek kiváló művelőiről, az A ligás focicsapatról, a kajakozókról.

Sétánkat az Alsó Malom (ma Sós) utcán felfelé folytattuk, elhaladva a hajdani szénpiac mellett

megálltunk néhány percre a Pipánál, amely egy nagyon érdekes helyen, nem több és nem kevesebb, mint nyolc utca találkozásánál fekszik. A nevét arról a vegyesboltról kapta, amelynek cégére, jelképe egy faragott pipa volt. Adatközlőink elmondták, hogy a közelben működött egy pipafaragó műhely, alapanyagát részben a Rózsa-patak mentén található rózsafák szolgáltatták. A régi Iskola utca és Sós utca találkozásánál volt az a fogadó, ahol Petőfi Sándor 1849 nyarán Dés felől jövet, Vásárhelyre tartva megszállt egy éjszakára. E hajlék mestergerendájába vésett felirat tanúskodott erről több mint egy évszázadig, tulajdonosa nem kis büszkeségére.

Múltbéli kalandozásainkat a zsidó zsinagógák érintésével folytattuk, kiemelve ezek jelentőségét közösségük vallási életében és megjegyezve, a sors iróniájaként, hogy mindkettőben üzletsor működik. Felvetődött az ötlet a sarki kultikus épület megvásárlására, ahol az önkormányzat működtethetné a Kohl István természettudós által ránk bízott híres gyűjteményt, természetrajzi múzeumot. Szót ejtettünk a zsidó iskoláról, érdekes közösségi szokásaikról és a Felső Malom (Fecske) utcáról, amely akkoriban nagyjából a zsidó telephely része volt.

Időutazásunkat a régi Régenbe a volt Templom (ma Iskola) utca végén az evangélikus templom előtt zártuk, kiemelve a közelben található száz oktatási épületekre és szereplőikre vonatkozó érdekességeket.

Köszönet azoknak, akik a hőség ellenére is vállalták az áldozatot, remélem, valamennyien megjegyezték a séta tanulságát: a múlt úgy lehet a miénk, ha azt ismerjük! Találkozunk jövőben egy újabb útvonalon!

Háromszoros éljen Magyarrégennek! – négyből három bajnoki cím

Radnai Szomjas Bikák – Magyarrégen – Ismeretlen Arcok és Pressing Fotó: FAGY

A IV. Szászrégeni Magyar Napok keretében augusztus 20-án, szombaton került megrendezésre a kispályás labdarúgó-bajnokság az Avântul-pályán. Az idei megmérettetésre csupán hat együttes nevezett be, ám a találkozók túlnyomó többsége kiegyensúlyozott volt. Fullasztó hőség volt, de az összecsapások színvonalára nem lehetett panasz. A szervezők sorsoláson a csapatokat két hármast csoportba sorolták, a következő beosztás szerint: A csoport: PRESSing Marosvásárhely, Kék Farkasok, Magyarrégen. B csoport: Kerekerdő, Radnai Szomjas Bikák, Ismeretlen Arcok.

A csoportmérkőzések keretében a következő eredmények születtek: PRESSing – Magyarrégen 1-4, Kerekerdő – Ismeretlen Arcok 3-1, PRESSing – Kék Farkasok 1-2, Kerekerdő – Radnai Szomjas Bikák 1-7, Kék Farkasok – Magyarrégen 3-4, Radnai Szomjas Bikák – Ismeretlen Arcok 0-2.

Az A csoportban a magyarrégeni gárda hozta a szokásos jó formáját, mindkét mérkőzését megnyerte, így Nagy András és csapattársai kivívták a helyüket a torna döntőjében. A Kék Farkasok is jó teljesítményt nyújtottak, miután legyőzték a marosvásárhelyi PRESSinget, nagyon szoros mérkőzésen maradtak alul a magyarrégeniek ellenében. A PRESSing a vártnál valamivel gyengébb teljesítménnyel rukkolt elő, ám ennek két nyomós oka is lehet: objektív okokból eléggé tartalékosan érkeztek, s nem utolsósorban a hőség is rányomta bélyegét a játékukra. Ám elszántan küzdöttek, de így

is a csoport utolsó helyén végeztek. A B csoportra a kiegyensúlyozottság volt jellemző, olyannyira, hogy a végső rangsort csupán a gólkülönbség döntötte el. A mindig jó csapattal megjelenő Radnai Szomjas Bikák mellett az Ismeretlen Arcok is minőségi futballt játszottak. Ezúttal, noha kissé gyengélkedett, a Kerekerdő sem maradt túlságosan alul, így a három csapat között adózó harc folyt a csoportelsőség megszerzéséért.

Az 5-6. helyért játszott találkozón Szucher Ervin gárdája, a marosvásárhelyi PRESSing, teljesen megérdemelten, 4-2 arányban bizonyult jobbnak a Kerekerdőnél.

A kisdöntőben két jó csapat lépett pályára. Az Ismeretlen Arcok egy jól sikerült összecsapás után 5-3-ra verte a Kék Farkasokat, simábban, mint azt a végeredmény mutatja. A megérdemelt harmadik hely mellett Kozma Istvánt és társait elismerés illeti az ötletes maszkokért és az egyedi mezekért.

A IV. szászrégeni kispályás labdarúgó-bajnokság döntője a kiegyensúlyozottság, a fordulatosság és a dráma jegyében zajlott. Kitűnő mérkőzésnek lehettünk szemtanúi. Mindkét együttes keményen küzdött a győzelemért. Vezetett Magyarrégen, majd a Radnai Szomjas Bikák. Mikor már úgy tűnt, hogy a Radnai Szomjas Bikák örülhetnek a végső győzelemnek, alig fél perccel a találkozó vége előtt Magyarrégen kiegyenlített! Így következtek a büntetőrúgások, ahol a magyarrégeniek bírták jobban idegekkel, pontosabban célozva meg

ellenfelük kapuját, így sikerült győzniük 8-7 arányban. Azonban, a mérkőzést szemlélve, voltak időszakok, amikor a Radnai Szomjas Bikák sokkal jobb teljesítményt nyújtottak, talán megérdemelve a sikert, ám, mint ismeretes, a labdarúgás nem az igazság sportja. Magyarrégen az eddigi négy bajnokságból három alkalommal győztesként hagyta el a pályát. A szervezők a díjkiosztó ünnepség keretében serlegeket és okleveleket adtak át.

Gratulálunk minden részt vevő csapatnak! Ezúttal fejezem ki köszönetem dr. Zsigmond Zsolt szervezőtársamnak a hathatós közreműködésért, továbbá köszönjük Chertes Ioan és Cioloca Răzvan játékevezetők ténykedését, valamint az RMDSZ szászrégeni szervezete és a polgármesteri hivatal támogatását.

SZABÓ ANTAL-LORÁND

Gulyásfőzés – profi módra

Augusztus 21-én, vasárnap a Magyar Napok rendezvényeinek színhelye az Avântul sporttelep volt.

Már a délelőtti órákban finomabbnál finomabb illatok járták át a közeli strandot is, felkeltve a fürdőzők kíváncsiságát. Ekkor zajlott a gulyásfőző verseny. Kilenc csapat 12 bográcsában főtt a finom gulyás, természetesen titkos receptek szerint.

Radnótfája, az RMDSZ Nőszervezete, az abafáji Huszár-kastély, a Rád Sándor és Tirnovéan Péter által irányított Varázsfakanál, a Tük és Mük csapata Balogh Levente, Torjay Karcsi és Horváth Dániel felügyelete alatt, a Varga Loránd által vezetett néppártosok, Attila fiai sok-sok motorossal, a Rákóczi szövetség fiataljai Székely Rozália anyáskodása mellett és versenyen kívül a Különállók „lányai” sűrögtek-forogtak a forró napon a még forróbb üstök körül.

Attila fiai

Rotyog a gulyás

Ízlésesen berendezett sátrak, igényesen díszített asztalok, ötletes csapatnevek és természetesen egy kis szíverősítő is hozzájárult a jó hangulathoz. Minden csapat nyertesnek mondható, de azért a zsűri, miután többször és végigkóstolta a gombás, bab-, növendék-, disznóhúsos és berbécsgulyás-változatokat, rangsorolt is.

Első lett az Attilai fiai csapat, második helyen végeztek a Tük és Mük szakácsai, a harmadik helyezettek a Rákóczi szövetség fiataljai lettek.

A szervezők ezúton is köszönetet mondanak Kovács Babi néninek, Molnár Dezső vállalkozónak, Adorjáni Lászlónak és Magyary Levente öregcserkésznek, hogy ebben az esztendőben is elvállalták a zsűrizést. Ismét bebizonyosodott, hogy Magyar Napok nem telhetnek el gulyásfőzés nélkül. S habár nehezen indult be a csapattoborzás, a jó hangulat, a baráti beszélgetések, a viccelődés hozzájárult a rendezvény sikeréhez. Jövőre, reméljük, még több csapat kap kedvet a közös gulyásosáshoz.

Köszönjük, hogy jelen voltak! Köszönjük a finom gulyást!

FÁBIÁN ANDRÁS,
a zsűri ötödik kereke

A szászrégeni magyarságért - életműdíjak

Hagyománnyá vált, hogy a Szászrégeni Magyar Napok gálaestjén a Kemény János Művelődési Társaság és az RMDSZ szászrégeni szervezete A szászrégeni magyarságért életműdíjjal jutalmazza azokat, akik tevékenységük során nevelő, oktató munkájukkal hozzájárultak kultúránk, értékeink megőrzéséhez és bővítéséhez, valamint a szászrégeni magyarság és a város hírnevének öregbítéséhez.

2013-ban idősb Jorga Ferenc képzőművészt és Samu Pál tanárt, 2014-ben Máthé Márta tanárnőt és Baróthi Ádám tanárt, szobrászművészt illetve meg a kitüntetést. 2015-ben Demeter József lelkipásztor és Maksai Mózes tanár kapta az elismerést. Idén nt. Nemes Árpád ny. református lelkipásztor és Demeter Pál ny. tanító kapta az életműdíjat. Erős Csaba mérnök és Nagy F. Atila tanár méltatták őket.

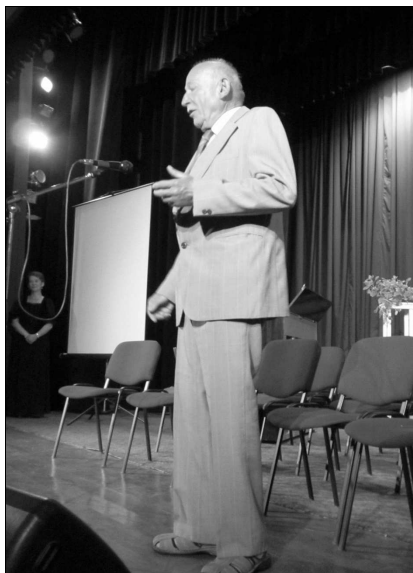
Nt. NEMES ÁRPÁD ny. református lelkipásztor

Nem könnyű Nemes Árpád tiszteletes úr életpályájáról a mondanivalót két gépelt oldalba tömöríteni. De a felkérést örömmel vállaltam, mert közösségünk meghatározó lelkészegyéységének méltatása kedves feladat számomra. A tiszteletes úr 1979-től mellettem, mellettünk volt örömteli eseményeinken, a vigasztalás szavait tolmácsolta megpróbáltatásainkban. A hétköznapiakban pedig mindig volt és van egy-egy találó mondata, ami eligazít vagy átlendít az akadályokon.

Nemes Árpád 1937. május 20-án született Gernyeszegen, lelkészcsaládban. Édesapja 1945-ben bekövetkezett halála után, az özvegy tanítónő édesanya és a négy fiútestvér számára nehéz évek következtek. Az özvegyiséget és árvaságot tetézte az akkori hatalom által követett osztályharc.

Elemi iskolás Gernyeszegen és Pusztakamaráson volt. A gimnáziumot Nagyenyeden kezdte, majd Gernyeszegen és Marosvásárhelyen folytatta. Középközpontként a Szászrégeni Magyar Tanítóképző ösztöndíjasa volt. Itt érettségizett 1954-ben. Habár felvették a Bolyai Egyetem történelem karára, mégis a teológiát választotta, amelyet 1958-ban végzett el.

1959-ben segédlelkész Désen. 1960-65 között a Székelykeresztúrhoz közeli Nagysolymoson lelkipásztor. 1966-tól, 13 éven keresztül, a magyarói gyülekezet lelkésze. Megszerzezi a fickói egyházközséget. A hatóságok akadályozása ellenére vezetésével a fickóiak református templomot építenek. A falu és a község lakói ma is nosztalgiaiával emlékeznek azokra az évekre.

Nemes Árpád

1968-ban családot alapít. Felesége, két fia, menyei, valamint négy unokája most velünk ünnepel.

1979 decemberében vette át a Magyarrégeni Egyházközség vezetését. Olyan időszakban kerül Magyarrégenbe, amikor a kisebbségi sorban levő gyülekezet önmaga és hite megőrzésében Isten házáat védőbástyának tekinti és abba kapaszkodik, mindennapos vívódásaiban pedig szüksége van munkára ösztönző, biztató szóra, példamutatásra. Nemes Árpád pedig ösztönzött, biztatott. Látogatta híveit. Felkutatta a lakótelepre beköltözött református családokat, a vegyes házasságban élőket. Öntudatukban erősítette, majd beépítette őket a gyülekezeti közösségbe.

Az általa kezdeményezett építkezési munkálatok (gyülekezeti terem, templombővítés, temetői lakás, ravatalozó), az évente szervezett gyülekezeti kirándulások kezdetben Erdélyben, majd a '89-es változások után az anyaországba mind-mind hozzájárultak a gyülekezet összekovácsolásához.

Az 1989-es fordulat után nagy szerepet vállalt közösségünk újjászervezésében, és ahányszor csak szükség volt rá, helyet adott a közösségi tanácskozásoknak.

Nemzedékeknek hirdette az ígét, keresztelt, esketett, temetett. Ha szükség volt rá, beszolgált, helyettesített a környékbeli gyülekezetekben.

Soha nem törekedett formális vezető tisztségekre, de mindig véleményformálónak nyilatkozott meg egyházi és világi fórumokon. Ha kellett, kritikát is megfogalmazott, de mindig a jobbítás szándékával. Hozzászólásai az Erdélyi Református Egyházkerület közgyűlésein, a zsinat ülésein, az RMDSZ tanácskozásain mindig nagy figyelmet és érdeklődést

váltottak ki. A népe, közössége iránti tenniakarásból, féltésből, aggodásból fakadtak.

2005-ben nyugdíjba vonult, de csak hivatalos szolgálata ért véget. Rendet hagyva maga után, segítette gyülekezetét, hogy megfelelő lelkészt találjon. Azonban nem hivatalos, mondhatni küldetéses szolgálata tovább folytatódik, ha kell, ígét hirdet, egyházi szolgálatot vállal, előadás-sorozatokat tart, havilapunkban megjelenő írásaival biztatja, bátorítja közösségünket. Hívják előadást tartani, prédikálni, ünnepi köszöntőket mondani. Megy fáradhatatlanul. Igazi közösségi ember, környezetének újból és újból erőt, lendületet tud adni.

Eddigi munkásságáért próbálunk köszönetet mondani, és egészséget, erőt kívánunk az elkövetkezőkben!

ERŐS CSABA

DEMETER PÁL ny. tanító

A legtöbbek számára nemes egyszerűséggel „Pali tanító bácsi”-ként ismert Demeter Pál 1938. szeptember 8-án született Dedrásd széplakon, parasztcsalád hatodik gyermekeként. Iskoláit szülőfalujában kezdte, az V-VII. osztályt Bátoroson végezte. 1952-ben felvételizett a Régeni Magyar Tanítóképzőbe, ahol 1956-ban érettségizett. Részt vett az iskola kultúrcsoportjában, szerepelt a János vitézben.

Tanítói pályáját 1956-ban kezdte Borzonton igazgató tanítóként. A következő évben Kisfülpösre helyezték, ahol az iskola- és kultúrfelelősi feladatoknak tett eleget. Itt kezdte kultúrszervezői tevékenységét: iskolásoknak és ifjaknak tánc- és színjátszó csoportot szervezett, a bemutatott darabokat – Sári bíró, A csikós – a környék településein élő is megtekintették.

A katonai szolgálat után, 1960-tól Dedrádon dolgozott: magyar, román, szász táncot tanított, olvasókört szervezett az ott élő magyaroknak, meglátogatta Horváth Imre költő is.

1961 szeptemberétől Vajdaszentiványon találjuk, ahol kezdetben iskola- és kultúrigazgatóként fejt ki komoly oktató-nevelő tevékenységet, majd a matematika-kémia-fizika katedrán tanít. Megszervezi a táncsoprotot iskolásoknak és felnőtteknek egyaránt, hozzájárulva a messze földön híres szentiványi táncrend megőrzéséhez. A krumpliszedő, Az arató című tematikus táncokkal rajoni, ill. országos versenyekről díjjal tértek haza. Kultúrigazgatóként színpadra vitt számos

színdarabot: Gárdonyitól A bor, Móricztól a Sári bíró, Az ellopott vőlegény címűt.

Az 1973-74-es tanévben Magyarfülpösön tanított. Tanóralátogatásokat tett, segítve a fiatal kollégákat a fokozati vizsgára való felkészülésben. A Tanítók Házához tudományos dolgozatokat küldött a népdalról, népköltészetéről, néphagyományokról és ezek szerepéről az anyanyelv oktatásában.

1974-ben versenyvizsgával a régeni 4-es számú iskolába került, ahol 4 évig nehéz körülmények között dolgozott a nagy létszámú osztályokkal, de pedagógiai módszerekkel sikerült megszerettetnie az abafáji roma gyerekekkel az iskolát. Itt készíti el I. fokozati vizsgadolgozatát, amelyet 10-es osztályzattal értékelték. 1979. június 14-én a megyei tanügyi osztály éltanítói címmel tüntette ki. Abafáján is folytatta népnevelő tevékenységét, táncsoprotot vezetett, mősoraikkal jelentős sikereket értek el a környéken. A továbbiakban a régeni 1-es számú

általános iskolában, majd az átszervezés után a 6-os számú általános iskolában tanít nyugdíjazásáig.

Nyugállományba vonulása után még 10 évet tanított lelkesen, korát meghazudtoló, fiatalos lendülettel, szívesen segített azokban az iskolákban, ahol tanügyikáderhiány volt. A római katolikus egyháznál működő Kolping Család keretében táncsoprotot működtetett, egybefogva a '90-es évek elején szárnyát bontogató ifjúságot, megismertetve velük népi hagyományaink gazdag tárházát.

Részt vállalt az önkéntes, „Isten fizesse” jellegű közösségi munkákban, bábáskodva az abafáji RMDSZ megalakításánál, oszlopos tagja lévén az érdekvédelmi szervezetnek, segített kampányokban, lapterjesztésben és amiben hasznosnak érezte magát. Nem vetette meg a munkát, nem hátrált meg a felelősség elől. Egyháztanácsosi, főgondnoki feladatainak is nagy alázattal, szívesen tett eleget.

Demeter Pál tanító életútja és pályája során tiszta ügyet szolgált, tiszta szándékkal és tiszta eszközökkel. Jó tanító volt és maradt, nagy megbecsülésnek, tiszteletnek és elismerésnek örvendett azokban a körökben, ahol sokrétű közösségi tevékenységet fejtett ki. Szerette a gyermekeket, tisztelte a szülőket, és ők ezt minden szavában, tettében megtapasztalhatták. Jó pedagógusként szíven viselte tanítványai sorsát, figyelemmel követte emberré fejlődésük folyamatát. Felelősségteljes magatartással úgy érezte, hogy ő van a gyermekekért

Demeter Pál

munkába helyezve és nem fordítva, magyarul: szolgálta és szolgálja népét, nemzetét. Életbölcssége, személyisége, a belőle áradó szeretet, jellemének szilárdsága bizonyára mindannyiunkra hatással volt és van. A szobrászművész róla mintázná meg Az ideális tanító című alkotást. Bizonyára önzetlen, fáradhatatlan lényével, odaadásával nekünk, pedagógusoknak is példaképünk lehet és kell lennie nemes tanítási-nevelési, értékteremtő munkánkban.

Szakmai eredményeit 2003-ban a Romániai Magyar Pedagógusok Szövetsége Ezüstgyopár díjjal honorálta, a Maros Megyei Tanfelügyelőség pedig kiválósági díjjal tüntette ki.

A régeni magyar közösség és a Kemény János Művelődési Társaság e jelképes, szimbolikus életműdíjjal szeretné megköszönni, meghálálni és elismerni az ünnepelt Demeter Pál, a mindannyiunk Pali tanító bácsija munkásságát, közösségi szolgálatát, egészséget kívánva neki szerettei körében, és mielőbbi felépülést, hogy még hosszú időn át segítse bölcs élettapasztalatával közösségét és örülhessen a generációkon végzett, az „itt és megmaradást szolgáló”, sikerekben gazdag munkája eredményének.

NAGY F. ATILLA

A megtartó erő

RADNÓTFÁJÁRÓL ELSZÁRMAZOTTAK VII. TALÁLKOZÓJA

A hetedik alkalommal sorra kerülő eseménynek augusztus 21-én, vasárnap délelőtt a radnótfáji Nagytemplom adott otthont. Az úrvacsoraosztással egybekötött ünnepi istentiszteleten újra fogadalmat tettek az 50 és 25 évvel ezelőtt konfirmáltak. Mintegy 13-an álltak az úrasztala előtt és ismét megfogadták, hogy ezentúl is a református hitben élnek. A nap ünnepi hangulatát a nagykőrösi Kőrös kamarakórus fellépése emelte. A jelenlevőket a radnótfáji születésű,

jelenleg Sepsikőröspatakon élő Zsigmond Sándor mérnök köszöntötte. Habár nem lehetett jelen, Székely György lelkipásztor egészséget és családjá körében további szép éveket kívánt az egyházközség nevében is az augusztus 11-én a 100. életévét betöltött Szabó Rozáliának.

A találkozó szeretetfogadással zárult.

Az alábbiakban Zsigmond Sándor A megtartó erő című köszöntőbeszédét tesszük közzé.

Az aratnivaló sok, a munkás kevés. Kérjük az aratás urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába, hogy meglegyen és megmaradjon a nemzet kenyere, mert a haza és az élet mindig és mindenekfölött össze kell hogy kapcsolódjon. A kenyér a magyar ember számára mindig is az életet, a megélhetést, az otthont jelentette. Amikor az új kenyeret megszenteljük, kérjük a Jóistent az áztató, csendes esőért, hogy az új magot ne a porba kelljen vetni. Kérjük a jövő évi aratáshoz a bőséges termést. Az új kenyér ünnepe mellett augusztus huszadika egyyüvé tartozásunk tudatosításának évről évre visszatérő megerősítése. Erre az ünnepre büszkék lehetünk, bárhol is éljünk mi, magyarok, a világban. Augusztus 20-a azon kevés napfényes eseményeink

közé tartozik, amelyre nem vetődik a gyász árnyéka. A döntési jog, a béketeremtés, a megújulás, a jövőbe vetett hit diadalának ünnepe a mai nap. Nekünk, kései utódoknak az a rendeltetésünk, hogy védelmezzük a Szent István-i értékrendet. Tanuljunk más népektől, de ugyanakkor őrizzük meg, ami a miénk, és adjuk tovább nemzedékről nemzedékre. Építsünk egy kiszámítható, szebb és biztonságosabb

jövőt, úgy, hogy újabb 1000 év múlva itt még mindig magyarok legyenek. Magyarul beszéljenek a Kárpát-medencében. Magyar népdalokat énekeljenek dédunokáink, magyar néptáncot táncoljanak az utódaink és nem utolsósorban magyarul imádkozzanak templomainkban. „Magyarnak lenni nem állapot. Magyarnak lenni magatartás!”

Az ezeréves magyar államra emlékezve mindig ünnepelnünk kell

ezen állam létét: az időtlen magyar hazát. Azt a hazát, melyet a nagyvilágban bárhol élő magyar emberek hite, életereje, anyanyelve testesít meg és éltet. Az állam csak a forma, a haza a tartalom. A haza örök, és nem csak az iránt tartozunk kötelességgel, amelyik van, hanem az iránt is, amelyik lesz – mondta Kosuth Lajos. Éppen ezért azt kívánom Önöknek és magamnak is, hogy magyar emberként ne váljunk soha a saját hazánkban hontalanná. Még sokáig gyűlhessünk itt össze közösen ünnepelni.

„Föl-földobott kő, földedre hullva, Kicsi országom, újra meg újra. Hazajön fiad” – emlékezett életének utolsó éveiben hazájára, szülőföldjére Ady Endre. Mi is mindig hazajövünk. Haza, ahol várnak a barátok, az ismerősök, ahol újra felidézhetjük az ifjúság édes madarát. Várnak a temetőben domborodó sírok, halottaink, akiket soha nem lehet és nem is szabad elfelejteni. Az a tény, hogy anyanyelvünk magyar és magyarul beszélünk, gondolkozunk és ezt létünk fontos elemének tartjuk, mindig összehoz benünket. Mindannyiunk életében fontosak az ünnepi találkozások, a kortárstalálkozó, amikor újrafűzhetjük azokat a közösségeket, amelyekben felnőtté váltunk. Egy falu népe is számba

Újra fogadalmat tettek

veheti, kivé-mivé lettek fiai-leányai.

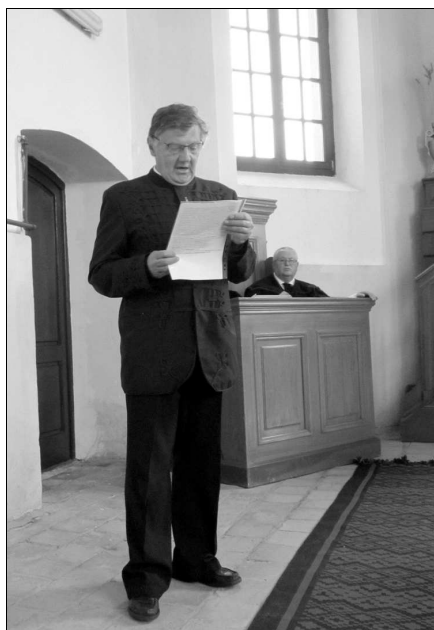
Az ugyanabban az évben születettek egymással találkozási emlékekből merítenek és új élményeket gyűjtenek – a továbbhaladáshoz. De személyes ünnep is: hálaadás a születésért és mindazért, amit kaptunk – bölcsőhelytől, a falusfelektől, a családtól, a Jóistentől. Itt vagyunk megint. Köszöntjük nagy öregjeinket, a zord idők még élő tanúit. Ők őrizték és továbbadták a lángot. A családsteremtés, a közösségépítés, a megmaradásunk lángját. Büszkeséggel tölt el, hogy nemcsak voltak, hanem most is vannak emberek, akik tesznek azért, hogy ez az élni vágyó, sajnos kis számú közösség megmaradjon, megőrizze hagyományait és maximálisan kihasználhassa megmaradási esélyeit. Nem ápolják a hagyományt, mert az nem beteg, nem őrzik a szót, mert az nem rab, hanem dolgoznak a megmaradásért.

Földiek, barátaim, akik együtt indultunk s érkezünk ide, akik hivatást építettünk a múlt és a jövő között, habár arcunk barázdált, hajunk őszes, mégis arra kérlek benneteket, hogy ennek a hídnak a pilléreibe építsük be azt, amit a múltból a jövőbe átvinni érdemes: a szeretetet és az összefogást. Szeretni meg annyit jelent, mint örülni

mások boldogságának, és mi most mindannyian nagyon boldogok vagyunk.

Erdélyben csak a Szent István-i örökség továbbvitelével lehet magyar jövőt építeni és nem utolsósorban hozzájárulni az összmagyarság egységének megerősítéséhez. Nemzeti ünnepünkön itt, de Erdély más településein, templomaiban is a közös Krisztus-hitet vallók és az egy nyelvet beszélők ma együtt imádkoznak, hogy megmaradjanak a rangjaink. Higgyük, hogy végre valóra válik Moltke Miksa misszionárius, 1848-as honvéd tiszt erdélyi ódájának a mai helyzetben különösen érvényes üzenete: „Szép Erdély, te régi templom, Zöld hegyeknek oszlopán, Hol ha ima kél a szívben, Annyi nyelven, s annyképpen, Egy Istenhez száll csupán. Szép Erdély, te édes otthon, Szálljon áldás, béke rád, S bár ha viharok szakadnak, Szívét minden hű fiadnak Egyetértés fonja át.”

Nemzeti ünnepünknek és a mai találkozásunknak, amikor egyszerre dobban minden magyar szíve, legyen ez a legszebb és a legmaradandóbb üzenete – fejezte be köszöntőbeszédét a Radnótfájáról elszármazott Zsigmond Sándor.

Zsigmond Sándor

Nagykőrösiek a Szászrégeni Magyar Napokon

Augusztus 18-án IV. alkalommal került sor a SZÁSZRÉGENI MAGYAR NAPOKRA, amelyen egy 35 tagból álló nagykőrösi delegáció is jelen volt.

A nagykőrösi testvérvárosi alapítvány (NATKA) elnöke, Tasi Attila szervezte csoportunk augusztus 18-án a hajnali órákban indult a hosszú útnak. Lelkes társaságunk gerincét a nagykőrösi Kőrös Kamarakórus adta, valamint a kísérők.

A kórus már a nyár folyamán lázasan készült az előzetesen felkért ünnepi műsorra, hogy a magyarságunkat és az összetartozásunkat tovább erősítse.

Csütörtökön a késő délutáni órákban gördült be Szászrégen központjába buszunk, ahol a szállás elfoglalását és a rövid pihenőt követően a Bernády, a városépítő című könyv bemutatójára látogattunk el. Az első estét régi baráti találkozások, kellemes vacsora és jóízű beszélgetések zárták.

Augusztus 19-én, pénteken a delegáció tagjai párhuzamosan több programon vehettek részt. A kórus próbát tartott az esti gála előtt, de voltak, akik a marosvécsi Kemény-kastély szépségében gyönyörködtek, valamint történelmi sétát tettek.

A rendezvény egyik legizgalmasabb programja számunkra az esti gálaműsor volt, hiszen a Magyarságunk régen és ma című esten az ünnepi köszöntőket, a 2016-os életműdíjak átadását, a kenyéradást követően a Kőrös Kamarakórus díszelőadása következett augusztus 20-án a tiszteletére.

A jelenlevők többek közt Nagykőrösről tekinthettek meg rövid filmbejátszást, majd Varró-Sasi Ildikó kórusvezető köszöntő szavai hangzottak el:

„Elhoztuk a nagykőrösiek üdvözlését, és eljöttünk, hogy együtt ünnepeljünk.” Folytatásként egy személyes élményt is megosztott a jelenlevőkkel, amelyben a hagyományaink, nyelvünk és össze-tartozásunk ápolását méltatta.

A műsorszám alatt zoltárok, népdalok, versek, augusztus 20-ával kapcsolatos történetek hangzottak el, majd az ünnepség a közös himnuszok eléneklésével zárult.

A szombati nap a kirándulásé, az önfelédtkikapcsolódásé volt, hiszen miközben a labdarúgó-bajnokság, az ifjúsági vetélkedők zajlottak, addig a nagykőrösiek közül volt, aki Szovátyára, Korondra vagy éppen a parajdi sóbányába látogatott el. A nap a Crizantema étteremben zenés klubesttel vált számunkra feledhetlenné.

A Kőrös Kamarakórus

Fotó: FAGY

Augusztus 21-én a Kőrös Kamarakórus a radnótfáji református nagytemplom ünnepi istentiszteletén is fellépett.

Utolsó programként a sportpályán megrendezésre került gulyásfőző versenyre is kilátogattunk, ahol a helyi specialitásokat kóstoltuk meg.

A főzőverseny alatt Márk Endre alpolgármestert a programsorozat céljáról kérdeztük.

– *A negyedik rendezvény kiváló alkalom a közös ünneplésre, a magyarság összetartozásának megtapasztalására. Olyan közösségépítő erővel bír, amelyet ápolnunk kell és erősítenünk. Arra törekszünk, hogy mindenki megtalálja a kedvére való kellemes időtöltést. Éppen ezért a kultúrát, a hagyományokat, a sportot, a kirándulásokat, a közös vacsorákat, éneklést, a táncot is belevevünk. A programsorozat kiemelkedő pontja a gálaest, amelynek ünnepi műsorát a nagykőrösi kamarakórus adta, ezúton is köszönet a szervezőknek és a résztvevőknek, hiszen óriási élmény volt látni a lelkesedést és színvonalas műsort, amit a szászrégeni színpadra varázsoltak. Ezen az esten életműdíjakat is átadunk – mondta az alpolgármester, majd hozzátette, hogy a legnagyobb látogatottsága a vasárnapi koncertnek lesz, amelyen a Republic együttes lép fel.*

– Mennyire éri el célját a magyar napok rendezvénysorozat? – tettem fel a kérdést.

– *Ezek a rendezvénysorozatok Kolozsváron, Brassóban, Marosvásárhelyen, Nagyváradon is évekre visszanyúlóan sikereket érnek el. Itt, Szászrégenben is arra törekszünk, hogy kultúránkat, identitásunkat megtartsuk, fontos számunkra, hogy évről évre fejlődjünk, egymásról minél többet megtudjunk. Bárki számára nyitottak a rendezvényeink, és külön öröm számunkra, hogy a testvérvárosi kapcsolatainkat is*

ápoljuk és magunkból, helyi értékeinkből adni tudunk egy kis szeletet. Megtisztelő, hogy a nagykőrösiek is részt vettek rajta, köszönjük az odaadásukat, hamarosan Nagykőrösön találkozunk – mondotta Márk Endre.

A helyi ízek, illatok élményével zártuk a közös ünneplést. Fájó szívvel, de kellemes tapasztalatokkal indultunk útnak.

A buszon megosztott benyomások alapján mindannyiunk nevében bátran kijelenthetem,

hogy azt a vendégszeretetet, amelyben részesülhettünk, alig várjuk, hogy viszonzzuk. Soraimat Sebők Ferenc gondolatával zárom, mely egyben a IV. Szászrégeni Napok mottója is volt: „A hagyományt nem ápolni kell, hisz nem beteg. Nem őrizni kell, mert nem rab. Hagyományaink csak akkor maradhatnak meg, ha megélik őket”.

FLECKENSTEINNÉ HORVÁTH MELINDA,
Nagykőrös

Csángóföldön jártunk

A pécsi Koma 1989 Baráti Körrel, a testvéregyesülettel az idei közös program első része volt Szászrégen és vidéke meglátogatása. Az út a marosvécsi Kemény János-kastély kertjében kezdődött, ahol közös irodalmi programot szerveztünk Wass Albert emlékére, majd megkoszorúztuk az író, valamint a Kemény család sírját. Az adományozás lebonyolítása a magyarfülpösi Szivárvány Háznál történt. Ezután gasztronómiai különlegesség következett: birka-gulyás. Házigazdánk kedves fogadtatását fokozta az ínycsiklandozó gulyás íze, a nagyszerű talpalávaló – melyet Géczy Lajos és Virginás Árpád biztosított –, valamint az esti énekóra.

Másnap első úti célunk Beszterce település volt, ahol rövid sétát tettünk a főtéren és meglátogattuk az 1563-ban épült gótikus evangélikus templomot. Innen az utunk a Borgói-hágón át Báránykő irányába folytatódott. Moldvában Dornavátrán ellátogattunk a borvízforrásokhoz. A következő nap a Békási-tó, duzzasztó mentén haladva megálltunk Karácsonkőn, majd megérkeztünk csángóvidéki szállásunkra, Lészpedre. Taligakeréni kaláccsal, irodalmi műsorról köszöntöttek a népviseletbe öltözött csángó magyar gyerekek. Ott voltak Lészped, Forrófalva, Somoska és Gajdár azon tanítói is, akik a hivatalos iskolai program után foglalkoznak a gyerekekkel a magyar nyelv, irodalom, kultúra elsajátítása érdekében. Pécsi barátaink bejelentkeztek a Keresztszülő programba a moldvai csángó magyar oktatásért, mely a keresztygyerekek és családjuk szociális és egészségügyi támogatása mellett kiemelt fontosságúnak tartja, hogy hathatós segítséget nyújtson a moldvai magyarnyelv-oktatás feltételeinek javításához, valamint hogy minél szélesebb körben megismertesse a moldvai csángó magyar kultúrát a bel-

Forrófalván

és külhoni magyarsággal. A négy falu adományainak kiosztása után táncházat szerveztek nekünk a helyiek, így belekóstolhattunk a hagyományos csángó táncba.

Másnap Bákóban a néprajzi múzeumot látogattuk meg, utána Forrófalván az egyedülálló katolikus fatemplomot, ahol népviseletbe öltözött asszonyok, férfiak és gyerekek vártak, énekeltek, majd a csángó himnusszal búcsúztattak. Utunkat az Ojtozisoroson, Kézdivásárhelyen át folytattuk, az esti órákban érkeztünk Sepsiszentgyörgyre, szállásunkra. Másnap elköszöntünk barátainktól, ők folytatták az utat Brassó, Brassópojána, Törösvár, Szászsebes, Gyulafehérvár, Arad, Szeged, majd Pécs felé.

Sepsiszentgyörgyről egyesületi társaimmal, Gizivel és Andrással feltöltődve, élményekkel telten utaztunk haza.

MENYEI ILDIKÓ,
a Humana Regun Egyesület elnöke

Összetartozás

Radnótfája ifi csoportja a mozgássérülteknek szervezett IV. keresztény lovas táborban a Hargitán

Mindannyiunkban ott élt a tavalyi táborban elhangzott utolsó mondat: Találkozunk jövőre! Ahányszor csak eszünkbe jutott a lovas tábor, a szemünk csillogott a könnytől, vagy boldogság ragyogta be az arcunkat.

Ifi csapatunk egyre bővült, és mindenki örömeire Ősz Szili is csatlakozott hozzánk, akivel a táborban ismerkedtünk meg. Szili megtanította a csapatot kibontakozni, és szerintem mindenkinek sokat jelentett, hogy láthattuk, ahogy egyik hónapról a másikra fejlődik. Olyan soknak tűnt nekünk az egy év, pedig egy szemhunyasnyi idő elteltével hatalmas vigyorral az arcunkon ott voltunk újra együtt a Hargitán.

Augusztus 1-jén reggel indultunk, tizenkét ifis és négy felvigyázó. A főszervezők meglepetéssel kedveskedtek, ezért az első állomásunk az ivői vadaspark volt. Nagyon nagy volt a forráság, de ez sem vette el a kedvünket, folytattuk utunkat, amíg egy gyönyörű tisztásra nem bukkantunk, aminek a közepén hatalmas tó állt. Már csak azért is megérte elmenni odáig, mert a kerekesek arcáról sugárzott a boldogság és az elégedettség. A táborhelyig még megálltunk a zetelaki víztározónál, ami varázslatos volt.

Egy egész napos kirándulás után megérkeztünk az egyhetes „otthonunkba”, a Hargita Keresztyén Táborba. Mivel mindenki fáradt volt, az első napunk a névkártyák kiosztásával zárult. Mi a Dávid-házban voltunk elszállásolva. A mozgássérültek a Barnabás-házban és a Bárkában letek otthonra.

Jó volt látni, hogy a nagy csapat új résztvevőkkel gyarapodott, akikkel már az első naptól jó hangulat alakult ki. A kis csoportos beszélgetéseken újra rájöhettünk arra, hogy mi folyton békétlenkedünk olyan kis dolgok miatt, amiknek semmi értelmük, és

Akik segítettek

akik mozgásképtelenek vagy valamilyen betegség miatt nem tudnak többé lábra állni, még egy rossz szót sem mondanak, sőt folyton mosolyognak és mindenkit szeretnek az első pillanattól fogva.

Nap mint nap volt lovaglás, áhítat, íjászat, éneklés és sok-sok jókedv. Táborfüzet is raktunk, ami hatalmas volt és elképesztő, amíg ki nem aludt, végig énekelünk.

Idén a tábor az összetartozásról és a félelmek legyőzéséről szólt. Isten végig velünk volt, mert mindennap ragyogó kék égre ébredtünk. A legjobb része a hétnek a vacsora utáni meglepetésprogram volt. A legtöbbször gitárestet tartottunk, aminek mindenki nagyon örült.

Az utolsó nap a búcsú napja volt, de remélhetőleg jövőre is részt vehetünk a lovas táborban.

Köszönjük a sepsiszentgyörgyi Irisz ház, a svájci HEKS EPER és az osztrák diakónia pályázata révén kapott támogatást, mely hozzásegített, hogy részesei legyünk az egyszerre csodálatos és formáló programnak.

SZÉKELY ZSÓFIA
radnótfája ifis

(Szerk megj.: lapunk októberi számában IV. keresztény lovas tábor címmel Szabó Antal bővebben beszámol tábori élményeiről.)

Felcseperedett a Marosvécs-Diósd testvérkapcsolat

Tartalmas, gazdag, sokrétű találkozóval ünnepeltük Marosvécs és a magyarországi Diósd település partnerkapcsolatának 10 éves fennállását.

Júliusban az erdélyi településen, augusztus 17-22. között pedig Marosvécs 52 tagú delegációja Diósdon folytatta az eseménysorozatot, ahol az anyaországi településsel szintén partnerkapcsolatban álló német, lengyel és cseh delegáció is részt vett.

Ottlétünk alatt rengeteg élményben volt részünk, többek között kirándulásokban is. Lehetőségünk volt ellátogatni a híres Varga borpincészetbe, ezáltal betekintést nyerhettünk a környék legnagyobb családi vállalkozásába. A legjobb borok kóstolása közben a házigazda egy kis kóstolót adott borkultúrából is.

A későbbiekben utunk Badacsonyba vezetett, ahol kellemes délutánt töltöttünk a gyönyörű Balaton partján. Visszatérve Diósdra, az estét a Summerfest (nyári fesztivál) koronázta. A helység központjában felállított színpadon néptánc csoportok léptek fel Peruból, Olaszországból, Üzbegisztánból, Palesztinából és Uruguayból. Csak úgy pezsgett a multikulturalitás.

Ottlétünk másodnapján, Diósd nevezetességeinek megtekintése után, eljött a várva várt pillanat: Diósd–Marosvécs 10 éves partnerkapcsolatának hivatalos ünnepi eseménye. A rendezvényt dr. Aradszki András államtitkár nyitotta meg.

Jóleső érzés volt, hogy a politikus nagy figyelmet fordított Marosvécs történelmére és településünk nevezetességeire. Beszédében külön kiemelte a marosvécsi Keménykastélyt és templomot, a kastélykertet, a Helikon írói közösséget, a Helikon-asztalt és Marosvécs nevezetes személyiségeit: báró Kemény

Marosvécsiek Diósdon

Jánost, Varró János író, gróf Wass Albertet stb. Az ünnepi beszédet Diósd polgármestere, Bogó László folytatta, felidézve az elmúlt tíz év legszebb emlékeit, és névre szóló emléklappal ajándékozta meg a testvérkapcsolatot támogató családokat, nem utolsósorban megköszönve mindannyiunk önzetlen hozzájárulását és támogatását.

Felszólalásában Ördög Ferenc, Marosvécs polgármestere visszaforgatta az idő kerekét, felelevenítette az elmúlt tíz év feledhetetlen pillanatait. Hangsúlyozta, hogy a „két ország, két település, egy cél, közös siker” mondat akár a két település mottója is lehetne, hiszen a testvértelepülési kapcsolat a bizalomra, a közös sikerekre épül. A polgármester úr azokról a személyekről is szólt, akik 10 évvel ezelőtt a testvérkapcsolatot kezdeményezték, többek között a Portik házaspárt is méltatta, hiszen ők fő láncszemei e kapcsolatnak.

A továbbiakban Spéth Géza, Diósd nyugalmazott polgármestere vette át a szót, aki a közös élményeket elevenítette fel, s kitért arra is, hogy milyen nagyszerű volt egymás hagyományait, szokásait megismerni és megörökíteni. Beszédét így zárta: Isten áldja Diósdot! Isten áldja Erdélyt, Marosvécsét!

Az ünnepség folyamán népdalokat énekeltek Gorbai Eszter és Birta Norbert, a marosvécsi tánc csoport tagjai. Az estét operettgála valamint a Szent István-napi kenyér megáldása zárta.

Harmadnap, Magyarország nemzeti ünnepén már Budapesten voltunk. A délelőttöt sétával töltöttük, megtekintettük a főváros néhány jellegzetességét. Külön élmény volt a Hunyadi-várban rendezett kirakodóverseny. A nap fénypontja természetesen a tűzijáték volt. A Szabadság hídról néztük végig a fényparádét, jóleső érzés volt az ünnepi hangulat.

Kirándulásunk utolsó napját Szlovákiában töltöttük. Először is Párkányban néztük meg Sobieski János szobrát, majd Oroszkán a hadtörténelmi múzeumban tekintettünk vissza a háborús időkre.

Érsekkéty településen sor került a képviselőtestület ünnepi ülésére, valamint a Diósd–Kéty testvértelepülési szerződés aláírására.

A kirándulások, kulturális programok mellett meg kell említeni a gazdag magyar gasztronómiát is. Minden nap finomabbnál finomabb ételeket kóstolhattunk és bővíthetjük ízvilágunkat.

A lelkes csapat ajkáról többször is felcsendültek a gyönyörű magyar nóták, népdalok, szívmelengető volt énekelni, hallgatni...

Úgy gondoljuk, méltóképpen sikerült megünnepelni ezt a csodálatos 10. évét. Ez alkalommal erőt, egészséget, kitartást kívánunk a polgármester uraknak, hogy továbbra is fő láncszemei, összetartó ele-

mei lehessenek e kapcsolatnak. Ugyanakkor Isten éltesen sokáig minden személyt, aki aktívan részt vesz e kapcsolat ápolásában, és reméljük, hogy mások is kedvet kapnak erre. Magyarra nem a név, nem a nyelv, hanem csak a szív és a lélek tesz.

GORBAI MÁRIA MELINDA

Nagyon jóra sikeredett

A MAROSVÉCSI NYUGDÍJASOK 10. KÖZÖS KIRÁNDULÁSA

Gyönyörű nap virradt július 23-án, szombaton a Marosvécsi Nyugdíjasok Önszegélyző Egyesülete tagjaira, akik feliratkoztak a 10. jubileumi kirándulásra. Sajnos a kirándulássorozat megálmodója és társ-szervezője, Gorbai István már nem érthette meg ezt a napot, ugyanis két hónappal előtte, május 16-án eltávozott az élők sorából. A tizedik kirándulás szervezését is ő indította el. Kun László tanár úr megemlékezésében rávilágított energikus, életerős alakjára, humorára, szelleme ott volt velünk a kiránduláson.

Elindultunk kétnapos utunkra, mely sokak számára új helyeket, érdekes látnivalókat és értékes tudnivalókat kínált. A kirándulás alatt a turisztikai vezető szerepét a fáradhatatlan Kun László tanár látta el, mindannyiunkat elkápráztatva kiapadhatatlan tudásával, ismeretei gazdagságával, számos érdekes információt osztva meg velünk.

Medgyes, majd a berethalmi szász erődítmény temploma volt az első úti cél. A még mindig impozáns középkori építmény megtekintése, történelmének megismerése után Szeben felé vettük utunkat, ahol megcsodáltuk a nagy múltú történelmi várost, főterét, impozáns, gyönyörű evangélikus templomát.

Ebéd után Dévára vitt utunk, ezt elhagyva megérkeztünk Marosillyére, ahol – Kun László tanár úr szavait idézve – egy kis ország legnagyobb fejedelme, Bethlen Gábor szülőháza áll. Itt rendhagyó történelemóra keretében bepillantást nyertünk az akkori idők varázslatos világába, megismerve nagy fejedelmünk életútját. Az első nap

utolsó megállóját a dévai Téglás Gábor líceum jelentette, mely szállásunként szolgált.

Másnap – kiadós reggeli után – a dévai vár romjaihoz igyekeztünk, ahol szenzációs kilátásban volt részünk.

Vajdahunyad vára következett, a nagy múltú Hunyadi család tulajdona, ahol meglepődve tapasztaltuk, hogy jól restaurálták és konzerválták a középkori erődítményt, annak minden helyiségét. Vajdahunyad után Algyógy következett, ahol a finom ebéd elfogyasztása után a helyi termál- és normál vízi strandot is kipróbálhattuk.

A kétnapos kirándulás után fizikailag fáradtan, de számtalan élménnyel gazdagodva szerencsésen hazaértünk Marosvécsre. Egyöntetű vélemény szerint „a kirándulás nagyon jóra sikeredett”. Sokunkban ott motoszkált egy ki nem mondott kérdés: jövőre pedig merre?

GORBAI KATALIN

Nekrológ

SÁRIKA NÉNI EMLÉKÉRE

Szívünk minden kedves eltávozottjára nagyon találóak Kosztolányi Dezső *Ami itt maradt* című versének keserű, lázongó, békétlen szavai: „*Nem békülök meg, bármit beszéltek/ Az ember szent, és mi marad belőle?/ Ha elmegy innen, testvérek, ti búsak,/ A földgömb szíve megreped-e tőle?*”

Mennyire igaza van a költőnek. Mert bármilyen kiváló ember távozik az életből, a Föld csak forog tovább, és valamiképp éli mindenki tovább az életét. De mégiscsak megnyugtató, hogy megmarad a kiváló ember tetteinek hatása. Sok ember szívében megmarad az emléke, érdemeit nem feledik el.

Ilyen embert vesztettünk el Haltrich Sára nyugdíjas tanárnőben. Sok-sok diák kedves Sári nénije példaértékű munkát végzett Szászrégen egykori tanítóképzőjében, majd a 2-es számú líceumban. A tanári pályán végzett hasznos és eredményes munkája révén sok diák szerette meg az irodalmat. A hangulatos irodalomórák emléke a hosszú idő elteltével is megmaradt bennünk. Nemcsak a magyar irodalmat szerettette meg, hanem kitekintést nyújtott a világirodalomra is. Felhívta a figyelmünket, hogy mit érdemes elolvasnunk a világirodalom nagyjaitól. A II. világháború utáni nincstelen helyzetben az ő jóvoltából lemezről klasszikus zenét hallgathattunk.

És Sári néni nagyon gondos osztályfőnök is volt. Az osztályunk valamennyi tanulóját szívébe zárta, és élete végéig gondolt ránk. Figyelemmel kísérte sorsunkat. Csodálatos energiával – ami még a megpróbáltatásai idején sem hagyta el – bátorítani,

biztatni tudott. Amíg csak élünk, hálával gondolhatunk rá.

Egy szeretett és kiváló ember nem is tűnhet el nyom nélkül (de még egyszerű ember sem), ahogy megfogalmazta William Saroyan az Emberi történetben: „*A jó ember nem halhat meg soha. Mindenben látni fogod... Egy ember teste eltűnhet, de ami a legjobb benne, az ittmarad mindörökre, mert a szeretet halhatatlan.*”

A kedves Sári nénit mi is látni véljük majd, hogy szürke szoknyája a felhőben libben, mint egykor az iskola folyosóján, amikor órára igyekezett. És hallani vélhetjük szavát, amiként meghagyta: ***Ha meghalok, ne sirassatok! Síromnál inkább verset mondjatok!***

Ha mindenki úgy szeretné a verset és a klasszikus zenét, ahogy Sári néni szerette, és meg is tudta szerettetni tanítványaival, talán jobb lenne a világ... Kevesebb lenne a gonoszság, szebb, emberibb lenne az élet.

Köszönjük, hogy velünk mindezt megszerettette, mert ez érték és öröm forrása lett életünkben, és érzékenyebb embernek formálhatott.

Igazolják ezt Illyés Gyula sorai: „*Felállva felelő diák*” – egészen fehér hajjal – „*Felelem és példámmal is/ emberibb ember lettem / ... és ezért őt illeti a hála*”

Egykori tanítványai mélységes hálával búcsúztunk el hamvaitól augusztus 11-én.

BIRÓ MAGDA

Továbbképzés

TANFOLYAMOK AZ EUGEN NICOARÁ MŰVELŐDÉSI HÁZBAN

A szászrégeni Eugen Nicoará Művelődési Ház keretében működő Népi Egyetem a 2016-2017-es tanévben is várja a jelentkezőket 3–4 és 6 hónapos továbbképző tanfolyamokra. Az elmúlt tanévben 86 személy élt a továbbtanulási lehetőséggel. Manikűrös, pedikűrös szakmában 6, fodrászaton 16, elárusító, pincér, cukrász, szakács szakmákban 48, kőműves, szobafestő szakmában 16 személy szerzett minősítést.

Az új tanévben a következő tanfolyamok közül lehet választani: három hónapos képzés vasbetonszerelő, virágkertész, autóbádogos szakmákban.

Négy hónapos kurzus fodrász, fényképész, villanszerelő, autószerelő, manikűrös, pedikűrös, elárusító, pincér, cukrász, szakács szakmákban indul.

A hat hónapos továbbképzésre azokat várják, akik

hegesztés, épületgépészet, kőműves, szobafestő, bútorasztalos és ácsmesterség, tévéjavítás, gyorsírástítkárság, számítógépes könyvelés, számítógépes adatfeltöltés, tejtermék-feldolgozás és idegen nyelvek terén szeretnék képezni magukat.

Az említett tanfolyamokon kívül kérésre más szakmákban is indítanak továbbképzést. A kurzusokra szeptember 30-ig lehet feliratkozni az Eugen Nicoará Művelődési Házban – Kórház utca 11. szám. A tanévnyitó október elsején délután 5 órakor lesz a művelődési házban. Bővebb felvilágosítással Dorin Șerbănescu szakreferens szolgál a 0265/520-887-es vagy a 0265/512-779-es telefonszámon. E-mail cím: casadecultura.reghin@yahoo.com

FÁBIÁN ANDRÁS GY.

Humorzsák - egy zsák humor

– Nos, a gyerekéről egyetlen pozitív dolgot tudok elmondani.

– Mi az?

– Hát... az osztályzatait elnézve biztos vagyok benne, hogy nem szokott puskázni.

*

A falusi iskolában olyan mondatot kell mondani, amiben benne vannak azok a szavak, hogy „mennyi”, „ennyi”, „annyi”.

– Pistike, mondj egy mondatot ezekkel a szavakkal! – kéri a tanár néni.

– Mikor anyukámék nyem voltak otthon, gondoltam, hogy ki kéne mennyi a disznyóknak ennyi anyyi.

*

Pistikét a suliról faggatja a szomszéd néni:

– És melyik a kedvenc tárgyad az iskolában?

– A csengő.

*

Dezsőke kérdezi a tanárnőtől:

– Tanárnő, hogyan esik a hó visszafelé?

– Sehogy, miért kérdezel ilyen hülyeségeket?

– Mert anya azt mondta, hogy vigyek magammal kabátot, mert

lehet, hogy visszafelé esni fog a hó.

*

Vasutas fia első nap sugárzó arccal megy az iskolába.

Az iskolai nap végétével már nem olyan lelkes a gyerek. Meg is kérdezi az apja:

– Na, milyen volt az iskolában, fiam?

– Édesapám! Átverés az egész.

Bemegyek, ki van írva az ajtóra, hogy első osztály, közben meg odabent fapadok vótak.

Józsika jelentkezik:

– A tyúk azt mondja: kotkotkot!

– Nagyon jó! – mondja a tanárnő. – És ki tudja, mit mondanak a disznók?

Móricza jelentkezik az utolsó padból:

– Azt mondják: Jó napot kívánok! Jogosítványt, forgalmit kérem ellenőrzésre!

*

Tanár magyarázza a vérkeringést:

– Ha fejen állok, akkor a vér a fejembe folyik, és a fejem vörös lesz. Meg tudja valaki magyarázni, hogy ha a lábamon állok, a vér miért nem folyik a lábamba?

Erre Pistike a hátsó padból:

– Mert a tanár bácsi lába nem üres!

*

– Ha az egyik iskolai végében van vécépapír: szerencséd van.

– Ha működik a vécé: még nagyobb szerencséd van.

– Ha van illatosító spray is: tünés azonnal a tanári vécéből!

**AZ OLDALT ÖSSZEÁLLÍTOTTA:
FÁBIÁN GIZELLA**

Kisiskolásokat kérdezi a tanárnő:

– Gyerekek! Tudtok utánozni állathangokat? Mondjuk a tehénét?

Petike jelentkezik:

– A tehén azt mondja: múúú!

– Nagyon jó! És mondjuk, mit mond a tyúk?

SZÁSZRÉGEN és VIDEKE

Kiadja a SZÁSZRÉGENI KOLPING CSALÁDI TÁRSULÁS
ISSN 1454-6183

Alapító tagok: Adorjáni László, Csernáttoni József, Demeter József, Pakó Benedek, Márk Endre +

Újságtanács: Bözödi Sándor, Csernáttoni József, Fábíán András György, Nagy F. Atilla, dr. Zsigmond Zsolt.

Főszerkesztő: Fábíán András György

Szerkesztőbizottsági tagok: Balla Árpád, Kiss-Miki Melinda, Nagy F. Atilla, Nemes Árpád, Szabó Antal, Székely Rozália.

Weboldal: Madaras Péter

A műszaki szerkesztést és a nyomdai előkészítést az IMPRESS KIADÓ végezte.

Készült a marosvásárhelyi I. I. MUREȘAN ȘOMFĂLEAN ANDREI DORIN nyomdában.

A névvel és névjeggyel ellátott írásokért szerzőik felelnek.

Internet: www.regen-videke.home.ro

E-mail: madaraspeter@yahoo.com fandras59@yahoo.com

Támogatók: RMDSZ és Communitas Alapítvány, Országos RMDSZ, Nemzeti Együttműködési Alap – Magyarország.

Ára: 3 lej